

Sygn. akt II Ka 741/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Ciećko

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2022 r.

sprawy **M. R.**

oskarżonego z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 1 września 2022 r. sygn. akt II K 764/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od M. R. na rzecz Skarbu Państwa 620 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 741/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 1 września 2022 r. w sprawie II K 764/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k.</u> poprzez dokonanie błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami logiki, wskazań wiedzy i bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania wobec:</p> <p>a) uznania za udowodnione, że oskarżony dokonał uszkodzenia powłoki lakierniczej samochodu marki O. (...) nr rej. (...), policjanci zauważyli niewielkie pozostałości białego koloru, mogące pochodzić od podkładu lakierniczego oraz niewielkie pozostałości lakieru na kluczu należącym do oskarżonego, w sytuacji gdy nie zostało to w żaden sposób udowodnione, a także w sprawie nie zostały uwzględnione okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, stanowiące niedające się usunąć wątpliwości, jak wynika z logicznych i spójnych wyjaśnień oskarżonego znajdował się on w dniu 6 czerwca 2020 r. w okolicy prowadzonego przez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

niego lokalu, zauważył że coś się dzieje, nie miał jednak styczności z pojazdem marki O. (...), w miejscu gdzie zaparkowany był wymieniony pojazd przechodziło wiele osób, w tym grupa młodzieży, ponadto jak wynika z niekwestionowanej opinii KWP w L., będącej podstawą ustalenia faktów, sporządzonej przez kwalifikowany podmiot, posiadający wiadomości specjalne, na zabezpieczonym kluczu z brelokiem oraz pilotem, należącym do oskarżonego, który miał rzekomo w ocenie funkcjonariuszy policji być narzędziem, którym uszkodzono karoserię i na którym jak zeznali policjanci zauważyli opilki farby nie stwierdzono obecności płytek wyrobów malarskich, nie ujawniono ich na powierzchni foliowej koperty ani na wytrzepinach z niej, co już wyklucza prezentowaną przez funkcjonariuszy wersję przebiegu zdarzeń, jak potwierdza znajdujące się w aktach nagranie z monitoringu oraz zeznania W. K., O. J., D. B., K. G. w bliskiej odległości od samochodu przechodziło wiele osób, a z uwagi na zaklejone szyby w lokaju i wertykale słabo widać, co dzieje się na zewnątrz, samochód był przepakowywany w trakcie przeprowadzonych przez Policję czynności, pracujący na miejscu funkcjonariusze zajęci byli w pierwszej kolejności sprawdzaniem lokalu, ich zeznania są chaotyczne i niespójne, a twierdzenia odnośnie sprawstwa oskarżonego są jedynie przepuszczeniami, bowiem jak zeznał J. P. „możliwe że przez okno widziałem oskarżonego”, „nie widzieliśmy żadnego ruchu ręką”, „nie jestem w stanie w dniu dzisiejszym określić gdzie znajdował się radiowóz”, „ja nie cały czas obserwowałem ten radiowóz”, R. M. zeznał, że „ja będąc w lokalu nie widziałem żeby pan R. uszkadzał

ten samochód rysując po nim", „ciężko mi powiedzieć czy na tym kluczyku było widać jakieś opiłki czy ślady lakieru", „jak wybiegliśmy to oskarżony stał bardzo blisko samochodu policyjnego, nie opierał się, ale stał, nic nie robił tylko stał", jak zeznał M. S. „przed lokalem stała grupka osób", „przestawiłem pojazd", „tak mi się wydaje, że na kluczu widziałem opiłki", „wykonywałem też inne czynności, nie miałem cały czas na oku tego pojazdu",

b) uznania za nieudowodnione, iż osoby znajdujące się wewnątrz lokalu nie mogły widzieć co dzieje się na ulicy przed lokalem z uwagi na zaklejone okna i zasłaniające widoczność wertykale i na tej podstawie dokonywanie ustaleń faktycznych oraz dokonywanie oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego i zeznań funkcjonariuszy Policji, w sytuacji gdy jak wynika z zeznań świadków na zewnątrz widać wszystko jak przez mgłę, jak się stoi dalej to widać słabo, widać niewyraźnie, Sąd w tej mierze nie może opierać się na jakiejś tam, bliżej niedookreślonej, posiadanej przez siebie wiedzy z urzędu, w lokalu nie były przeprowadzane oględziny, każdy lokal posiada inną widoczność, jest to kwestia indywidualna ze względu na wielkość naklejek, ich rozmieszczenie i grubość, dodatkowo w lokalu oskarżonego znajdowały się wertykale, a zdarzenie miało miejsce w porze nocnej, co także miało wpływ na widoczność,

c) uznania zeznań J. P., R. M. i M. S. za spójne, logiczne, powiązane i uzupełniające się, stanowiące podstawę ustaleń faktów, w sytuacji gdy zeznania te w rzeczywistości nie

uzupełniają się, są one sprzeczne, świadkowie głównie używają słów w trybie przypuszczającym, żaden z nich nie widział aby oskarżony uszkadzał karoserię samochodu, widzieli jedynie że stał przed lokalem oraz samochodem, żaden z nich nie obserwował pojazdu cały czas, J. P. zeznał, że nie widział żadnego ruchu ręką oskarżonego, R. M. nie widział opiłków czy śladów lakieru na kluczyku należącym do oskarżonego, natomiast M. S. jedynie wydawało się, że na kluczu widział opiłki, poza tym wymienieni świadkowie mieli interes w tym, aby składać zeznania na niekorzyść oskarżonego, bowiem zdarzenie dotyczące pojazdu, którym się poruszali miało miejsce podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych i to oni byli w tym czasie odpowiedzialni za powierzony im pojazd, więc za wszelką cenę poszukują sprawcy zdarzenia,

d) uznania wyjaśnień oskarżonego za nieprzekonujące, w sytuacji gdy są one logiczne i spójne, na ma w przedmiotowej sprawie dowodów, które by je dyskredytowały, potwierdzają je zeznania świadków, wydana opinia oraz nagrania z monitoringu,

e) nieuwzględnienia jako dowodu mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie zabezpieczonego nagrania z monitoringu, nagranie nie pozwalało na poczynienie na jego podstawie żadnych ustaleń faktycznych, w sytuacji gdy sporządzony został protokół z odtworzenia utrwalonych zapisów, a zatem jest ono możliwe do odczytania, potwierdza ono okoliczności opisywane przez oskarżonego, na nagraniu widać jak w miejscu zdarzenia obok

	<p>pojazdu przechodzi kilka osób, z nagrania nie wynika, aby to oskarżony miał dokonać uszkodzenia karoserii, nagranie wskazuje na brak wiarygodności zeznań funkcjonariuszy Policji, bowiem wynika z zeznań J. P. zdarzenie miało mieć miejsce o godz. 22:55, natomiast protokół z nagrania zakończony został na godz. 21:59, bowiem już wtedy stwierdzono uszkodzenia karoserii,</p> <p><u>która to w ten sposób dowolnie dokonana ocena zgromadzonego materiału dowodowego, doprowadziła do błędnego ustalenia stanu faktycznego</u>, polegającego na uznaniu przez Sąd, iż M. R. w dniu 6 czerwca 2020 r. w S. uszkodził karoserię samochodu osobowego marki O. (...) o nr rej. (...) 72847w ten sposób, że posiadany przez siebie kluczem od drzwi z napisem WILK zarysował powłoki lakieru karoserii powodując uszkodzenie prawego przedniego i tylnego błotnika, prawnych przednich i tylnych drzwi, lewego przedniego i tylnego błotnika, lewych przednich i tylnych drzwi, powodując tym straty w łącznej wysokości 4280,05 zł na szkodę Komendy Wojewódzkiej Policji w L..</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Po przeprowadzeniu kontroli odwoławczej, Sąd Okręgowy nie stwierdził, ażeby Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych, wskazanych przez skarżącego.</p> <p>W wyprzedzeniu zasadniczej części niniejszych wywodów,</p>		

należy podnieść, że istotą kontroli odwoławczej prowadzonej przez sąd drugiej instancji nie jest ponowne, merytoryczne rozpoznawanie sprawy - przeprowadzanie oceny materiału dowodowego i dokonywanie ustaleń faktycznych, lecz ocenienie trafności skarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów apelacyjnych i uchybień uwzględnianych z urzędu (postanowienie SN z 7.06.2017 r., III KK 93/17, LEX nr 2375930). Takiej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonał Sąd meriti, a Sąd Okręgowy w całej rozpiętości tę ocenę podziela.

Na kanwie przedmiotowej sprawy, skarżący nie był w stanie skutecznie przekonać Sądu odwoławczego o słuszności swoich twierdzeń wyrażonych w treściach zarzutów, gdyż nie zostały one w logiczny i racjonalny sposób uargumentowane. Wprawdzie, kwestionując prawidłowość pierwszoinstancyjnego postępowania, apelujący wskazał jakich rzekomych uchybień w zakresie oceny dowodów sąd meriti miały się dopuścić, jednakże wywody sprowadzające się w istocie do zdyskredytowania obciążającego M. R. materiału dowodowego, nie mogły znaleźć uznania Sądu Okręgowego. Nie sposób bowiem podzielić intencjonalnych twierdzeń obrony, jakoby niewiarygodne były spójne i logiczne zeznania świadków oskarżenia, które korespondowały z pozostałą częścią uznanego za wiarygodny materiału dowodowego, a na wiarę zasłużyły wyłącznie dowody przemawiające na korzyść oskarżonego – a do tego wywody zawarte w apelacji się sprowadzały.

Należy zauważyć, że funkcjonariusze Policji, tj. J. P., M. S. i

R. M. z wnętrza lokalu, przez okno, zauważyli nadchodzącego oskarżonego, który to nie wszedł do środka. Chwilę później widzieli, jak przechodził pomiędzy tyłem pojazdu służbowego funkcjonariuszy (...), a przodem nieoznakowanego radiowozu marki O.. Następnie przechodził wokół tego drugiego pojazdu, będąc bardzo blisko względem niego, tj. jego karoserii m.in. wzdłuż obydwu jego stron. W prawej ręce trzymał niewielki przedmiot. J. P., będąc w środku lokalu krzyknął: „patrz co robi”. W tym momencie, ów funkcjonariusze opuścili lokal i udali się w kierunku oskarżonego, zadając mu pytanie „co robisz?”. Ten oddalił się na 1-2 metry od tegoż pojazdu i włożył obie ręce do kieszeni spodni, umieszczając przedmiot, który trzymał w prawej ręce w prawej kieszeni spodni. Z prawej kieszeni spodni wystawał brelok koloru czerwonego z białą kartką. W wyniku przeszukania osoby oskarżonego, w prawej kieszeni spodni, ujawniono brelok plastikowy koloru czerwonego z białą kartką, pilot koloru czarnego oraz płaski klucz koloru srebrnego, szarego z napisem (...). Świadek J. P. zeznał, iż widział na kluczyku opiłki koloru granatowego i białego, pochodzące od lakieru samochodu marki O.. Wskazał, iż samochód był zarysowany w ten sposób, że w miejscu zarysowań widoczna była biel. Świadek M. S. zeznał analogicznie. Jak wynika z zeznań tychże świadków, na kluczu ilość lakieru była niewielka. Oskarżony nie przyznawał się do uszkodzenia pojazdu. Krzyczał, iż zrobił porządek z Policją, a do zgromadzonych osób przed lokalem mówił, aby nagrywali każdy ruch telefonami i oświadczył, że zapłaci wypłatę za zeznania. Nadto podniósł, iż na każde z zeznań

funkcjonariuszy znajdzie 10 innych świadków.

Obrońca w treści wniesionego środka zaskarżenia wskazał, iż z opinii wydanej przez biegłego Laboratorium Kryminalistycznego KWP w L. z dnia 8 lipca 2020 r. wynika, że na powierzchniach dostarczonego do badań materiału dowodowego w postaci klucza, metalowego kółka, breloka i pilota oraz w foliowej kopercie bezpiecznej, w której ww. przedmioty zostały zabezpieczone nie stwierdzono obecności płytek wyrobów malarskich. Z tej m.in. okoliczności upatrywał niewinności oskarżonego.

Z takim rozumowaniem nie sposób się jednak zgodzić. Otóż brak jest podstaw wartościowania różnych źródeł dowodowych. Kodeks postępowania karnego nie przewiduje prymatu jednych dowodów nad drugimi niezależnie od ich wytwórcy. Tym samym dowód w postaci opinii biegłego ma takie samo znaczenie, jak pozostałe dowody zgromadzone w danej sprawie. Każdy z dowodów podlega bowiem swobodnej ocenie z uwzględnieniem zasad określonych w art. 7 kpk (wyrok SN z 9.04.1973 r., Rw 316/73, OSNKW 1973/9, poz. 116). Dodatkowo dowód z opinii biegłego oprócz wskazanych reguł podlega ponadto ocenie w świetle przepisów szczególnych pod względem jego zupełności, logiczności i niesprzeczności (art. 201 kpk), cech biegłego w zakresie posiadanej przez niego wiedzy, podstaw teoretycznych opinii czy też jej kategoryczności. Brak obecności płytek wyrobów malarskich nie oznacza, że oskarżony nie popełnił przypisanego mu przestępstwa. Wskazuje jedynie na to, że w momencie przekazania materiału do

badań nie było na ww. przedmiotach lakieru nieoznakowanego radiowozu marki O.. Słusznie zauważył Sąd I instancji, iż lakieru było niewiele, w związku z czym mógł zostać wytracony w trakcie oglądania klucza przez funkcjonariuszy czy też podczas wkładania do bezpiecznej koperty. Wobec tego, iż pozostały materiał dowodowy pozwalał na przypisanie winy oskarżonemu za czyn będący przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, dowód z omawianej opinii nie mógł obalić prawidłowego rozumowania Sądu Rejonowego. Nie może być bowiem tak, że wnioski opinii będą miały znaczenie rozstrzygające sprawę, gdyż w zasadzie oznaczałoby to pominięcie innych dowodów sprawy i wynikających z nich okoliczności, co wówczas stanowiłoby właśnie o obrazie przepisów postępowania. Nadto jak już wcześniej wskazano świadek J. P. i świadek M. S. widzieli opilki, pozostałości lakieru, pochodzącego od nieoznakowanego radiowozu marki O.. Z kolei świadek R. M. nie widział opilków, gdyż nie podchodził tak blisko do M. R. i nie oglądał kluczyka. Nie zajmował się zabezpieczeniem tego dowodu. W związku z tym też nie posiadał wiedzy w zakresie pozostałości lakieru uszkodzonego pojazdu. W ocenie Sądu Okręgowego, podnoszenie takiego argumentu w świetle powyższych okoliczności nie mogło doprowadzić do wydania orzeczenia reformatoryjnego.

Świadek J. P. zeznał, iż okna i drzwi lokalu były zabezpieczone folią, ale pomimo to, było widać bez problemu co się dzieje z środka lokalu na zewnątrz. Według niego widoczność nie była taka jak przez czystą szybę, ale była dobra. Możliwość obserwacji z wnętrza lokalu, tego co dzieje się przed nim

na zewnątrz, potwierdził również świadek M. S., a także świadek R. M.. Owszem, świadek R. M. nie widział całego samochodu marki O., ale wynikało, to z miejsca w którym się znajdował, aniżeli braku jakiegokolwiek możliwości obserwacji tego co się dzieje na zewnątrz lokalu, jak wskazywał w apelacji obrońca. Przypomnieć należy, że nawet oskarżony wyjaśniał: „według mnie dokładnie nie było widać otoczenia wokół tego auta, na chodniku, z wnętrza tego lokalu, a auto stało jakby po skosie od wejścia do lokalu” (k. 233). Ta depozycja oskarżonego wyklucza tezę obrońcy, iż nie było możliwości widzenia, tego co się dzieje na zewnątrz lokalu od jego środka. Jak zeznał świadek J. P. stał w centralnej części lokalu i być może pod kątem bardziej wszystko widział. Warto odnotować, iż świadek O. J. potwierdziła okoliczność przemieszczania się policjantów po lokalu, ich różnego usytuowania w nim. Świadek R. M. zeznał, iż miejsca w którym stały samochody policyjne były oświetlone lampami ulicznymi. Fakt ten znajduje odzwierciedlenie w zeznaniach J. P.. Na tą okoliczność wskazuje również dokumentacja fotograficzna, znajdująca się na k. 137-137v akt sprawy. Należy podkreślić, że wszyscy ww. funkcjonariusze Policji zeznali, że znajdowali się w pobliżu drzwi wejściowych, okna, znajdujących się obok siebie. Miejsce, w którym M. S. zaparkował omawiany pojazd było w bliskiej odległości od miejsca w którym stali funkcjonariusze Policji. Umożliwiało im to obserwację terenu na zewnątrz przed lokalem. Idąc dalej, świadek J. P. zeznał, iż pojazd marki O. znajdował się przed lokalem, blisko drzwi wejściowych. Okoliczność tą potwierdził świadek M. S.. Miejsce, w którym M. S.

zaparkował omawiany pojazd było w bliskiej odległości od miejsca w którym stali funkcjonariusze Policji. Umożliwiało im to obserwację terenu na zewnątrz przed lokalem. Z kolei świadek R. M. zeznał, że ów pojazd znajdował się po prawej stronie, przy założeniu, iż stało się w wejściu do lokalu. W tym miejscu należy podnieść, że samo stwierdzenie, że deskrypcje procesowe świadków są w większym lub mniejszym stopniu sprzeczne, wewnątrz i w odniesieniu do innych dowodów nie wystarczy, aby je na tej podstawie odrzucić jako niewiarygodne, bo przecież owe sprzeczności niekoniecznie muszą mieć związek z próbą świadomego zafalszowania przez te osoby rzeczywistości, lecz również dobrze mogą być spowodowane innymi okolicznościami, w tym wynikać z niedostatków ludzkiej pamięci (wyrok SA w Krakowie z dnia 24.10.2012 r., II AKa 173/12, LEX nr 1236876). Wówczas wartość zeznań weryfikuje się poprzez sprawdzenie czy nie zachodzi w nich wewnętrzna sprzeczność co do zasadniczych faktów lub kwestii, a także konfrontuje się z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie (wyrok SA w Warszawie z dnia 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992). Takowa sprzeczność w depozycjach ww. funkcjonariuszy Policji nie zachodziła, a w sytuacji zażebienia ich relacji z pozostałym wiarygodnym materiałem sprawy, w tym pochodzącym ze źródeł nieosobowych, jak chociażby protokołem oględzin samochodu marki O. model C. (k. 12), znaczącej ich spójności, nie było żadnego powodu, ażeby zdyskredytować te zeznania, wobec tego decyzja Sądu Rejonowego o obdarzeniu

ich przymiotem wiarygodności w całości była słuszna. Relacja, jaką przedstawiła świadek O. J. koreluje z depozycjami ww. świadków. Wskazała bowiem, że jeden z funkcjonariuszy Policji wyskoczył raptownie z baru, mówiąc, że coś robi koło samochodu i od razu poszedł do oskarżonego. Nadto, iż funkcjonariusze chodzili po całym lokalu oraz, że widziała będąc w środku oskarżonego w momencie, kiedy to jeden z funkcjonariuszy wybiegł na zewnątrz. Wobec tego zasadnie Sąd I instancji dał wiarę jej zeznaniom. Podsumowując, świadkowie ci są osobami obcymi dla oskarżonego. Nie mieli zatem żadnego powodu, ażeby przedstawiać jego w złym świetle, przedstawiać inne okoliczności, aniżeli miały miejsce w rzeczywistości. W szczególności funkcjonariusze Policji, którzy mieli nie tylko świadomość odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, ale także dyscyplinarnej.

Naturalnym jest, że skoro Sąd Rejonowy obdarzył zeznania ww. osób wiarygodnością, to na taki przymiot nie zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego, który negował swe sprawstwo. Oczywiście, był zainteresowany korzystnym dla siebie wynikiem toczącego się przeciwko niego postępowania, jednak okoliczność ta nie mogła sama w sobie przesądzać o niewiarygodności jego wyjaśnień, natomiast zgromadzony materiał dowodowy już tak. W przedmiotowej sprawie dowody uznane przez Sąd Rejonowy za wiarygodne, przeczyły depozycjom oskarżonego. Wskazywanie przez niego, iż przed lokalem w momencie kiedy przyszedł znajdowała się grupka młodzieży, jak również, że wertykale

uniemożliwiały widoczność na zewnątrz z wnętrza lokalu czy też, że nie było z jego strony mowy, iż znajdzie świadków, którzy będą zeznawać odmiennie niż funkcjonariusze Policji i odgrażania się względem nich, zdaniem Sądu odwoławczego było skrojone na potrzeby niniejszego postępowania i miało go uchronić od odpowiedzialności karnej za przypisany mu przez Sąd I instancji czyn. Owszem, oskarżony ma prawo przyjąć swoistą linię obrony. Jest to jego prawo zagwarantowane, m.in. w Konstytucji RP. Jednakże ocena dowodów zaprezentowana na łamach środka odwoławczego, oparta jedynie na odmiennym ocenie dowodów, bez wykazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcie się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej apelacji skarżący jednak tak czynił skoro przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów i to jeszcze taką, która nie respektowała wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązuje nie tylko sąd przy rozstrzyganiu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie SN z 22.05.2019 r., II KK 135/19, LEX nr 2671513). Należy zauważyć, że przed czynnościami w lokalu, stanowiącym własność oskarżonego, na stacji (...) w S. pojazd nie posiadał żadnych uszkodzeń. Kiedy

M. S. przeparkowywał samochód również nie zauważył żadnych zarysowań. W świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego jest wiadomym, że do zarysowania samochodu kluczem nie jest potrzebny jakiś znaczący ruch ręką, wystarczające jest jego odpowiednie przyłożenie do karoserii samochodu. Zatem sposób, w jaki zachował się oskarżony, opuszczona ręka, znacząca bliskość do samochodu, wysokość na jakiej trzymał przedmiot, tj. biodra (okoliczność wskazana przez świadka R. M.) i wzajemne powiązanie tej okoliczności z protokołem oględzin samochodu marki O. na k. 12 akt sprawy, wskazywały, iż to on dokonał zarysowania. Przecież funkcjonariusze Policji dostrzegli go podczas wykonywania tej czynności. Przedmiot, który trzymał w prawej ręce, schował do prawej kieszeni spodni. Jak zeznał M. S. w tejże kieszeni spodni nie było żadnych innych przedmiotów, poza tymi, które zabezpieczono. Bezsprzeczne jest, że kluczem można dokonać zarysowań. Owszem, przed lokalem znajdowała się grupka ludzi, jednakże byli oni w odległości kilku metrów od samochodu. Funkcjonariusze Policji nie zauważyli, poza oskarżonym, żadnej innej osoby przechodzącej tak blisko tegoż pojazdu. R. M. zeznał, iż od pojawienia się oskarżonego blisko tego samochodu nikt inny nie przemieszczał się ani po chodniku ani po ulicy, a od czasu jak zobaczył oskarżonego przed lokalem do czasu jak ujęła go Policja to upłynęło może 30 sekund, minuta, dwie, ale na pewno nie 5 minut. Tymczasem po wyjściu z lokalu funkcjonariusze Policji zastali oskarżonego w niedużej odległości od pojazdu. Na kluczu, znajdującym się w jego kieszeni

znajdowały się pozostałości lakieru tego samochodu. Stwierdzenie oskarżonego, iż „załatwił kryminalnych” również utwierdza w przekonaniu, iż to on był sprawcą osądzanego czynu. To, że funkcjonariusze Policji nie obserwowali cały czas oskarżonego nie powoduje, że nie jest on sprawcą czynu, gdyż moment dokonywania przez niego zarysowań akurat widzieli. W świetle tych ustaleń, zasadnie przypisano mu sprawstwo stawianego mu w akcie oskarżenia czynu.

Zeznania W. K., D. B. i K. G., jeżeli przyjrzeć się uważnie uzasadnieniu Sadu I instancji nie stanowiły podstawy dowodowej zaskarżonego wyroku i prawidłowo, gdyż osoby te nie posiadały żadnej wiedzy o inkryminowanym zdarzeniu.

De facto protokół z odtworzenia utrwalonych zapisów, znajdujący się na k. 147 akt sprawy bardziej potwierdzał sprawstwo oskarżonego, aniżeli go wykluczał. Jest on spójny z protokołem oględzin rzeczy oskarżonego (k. 34). Należy zauważyć, że jak wynika z tego protokołu, oskarżony w czasie czynu był ubrany w białą koszulkę, a sposób zachowania opisany w protokole z k. 147 potwierdza okoliczności, przedstawione przez funkcjonariuszy Policji, tj. J. P., M. S. i R. M.. Odmienna godzina zaistnienia zdarzenia, wskazana w tymże protokole, nie powoduje, iż dowody w postaci zeznań ww. osób należało pozbawić wiarygodności. W związku z tym nie było potrzeby dopuszczania dowodu z nagrania, gdyż w zasadzie byłby to kolejny dowód bardziej świadczący o winie oskarżonego, a nie ją wykluczający.

<p>Co do dowodów z dokumentów, brak podstaw do ich kwestionowania, co świadczy o niezasadności zarzutu.</p> <p>Skoro więc Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów to brak jest również podstaw do kwestionowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych (wyrok SA w Warszawie z 30.07.2015 r., II AKa 171/15, LEX nr 1797208).</p>		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadność podniesionych zarzutów warunkowała decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 1 września 2022 r. w sprawie II K 764/20	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKa 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonego takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.</p> <p>Z tych względów na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 620 zł (opłata w kwocie 600 zł i kwota 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>
-----	--

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana